

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3206/2020
04.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ д.о.о. ..., чији су пуномоћници Живојин Димитријевић и Марко Димитријевић адвокати из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Петронијевић, адв. из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4809/19 од 05.02.2020. године, у седници већа која је одржана дана 04.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4809/19 од 05.02.2020. године тако што се **ОДРЖАВА НА СНАЗИ** решење о извршењу Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи Ив бр 1095/13 од 03.10.2013. године, којим је **ОБАВЕЗАН** тужени да тужиоцу на име дуга исплати:

- по фактури (рачуну) број ... од 17.10.2006. године, износ од 87.774,30 динара са законском затезном каматом почев од 07.11.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 19.10.2006. године, износ од 126.057,99 динара са законском затезном каматом почев од 09.11.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 24.10.2006. године, износ од 102.768,87 динара са законском затезном каматом почев од 14.11.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 26.10.2006. године, износ од 135.775,80 динара са законском затезном каматом почев од 16.11.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 02.11.2006. године, износ од 141.391,37 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 07.11.2006. године, износ од 105.634,59 динара са законском затезном каматом почев од 28.11.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 09.11.2006. године, износ од 96.363,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 14.11.2006. године, износ од 81.081,71 динар са законском затезном каматом почев од 05.12.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 16.11.2006. године, износ од 130.709,86 динара са законском затезном каматом почев од 07.12.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 21.11.2006. године, износ од 92.517,54 динара са законском затезном каматом почев од 12.12.2006. године па до коначне исплате;
- по фактури (рачуну) број ... од 23.11.2006. године, износ од 34.552,75 динара са законском затезном каматом почев од 14.12.2006. године па до коначне исплате;

- по фактури (рачуну) број ... од 30.11.2006. године, износ од 111.314,69 динара са законском затезном каматом почев од 21.12.2006. године па до коначне исплате, све у року од 15 дана под претњом извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 386.371,84 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4809/19 од 05.02.2020. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи П 2030/16 од 13.03.2018. године и пресуђено тако што је укинута решење о извршењу Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи Ив бр 1095/13 од 03.10.2013. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износе ближе описане по фактурама (рачунима) број ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... за период од 07.10.2006. године закључно са 30.11.2006. године са законском затезном каматом почев од 21.12.2006. године па до исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења, и тужбени захтев у целости одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 302.409,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. ЗПП.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Пошто је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака, то је овај суд о ревизији одлучивао у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП, а не на основу члана 404. истог закона.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем о извршењу Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи Ив бр 1095/13 од 03.10.2013. године одређено је извршење по предлогу извршног повериоца „АА“ д.о.о. ... против извршног дужника, туженог ББ из ..., на основу веродостојне исправе-фактуре (рачуна) ради наплате новчаног потраживања у износу од 1.243.584,57 динара са припадајућом законском затезном каматом. Извршни дужник је изјавио приговор дана 11.10.2013. године, па је решењем истог суда стављено ван снаге наведено решење о извршењу и

списи достављени парничном одељењу на даљи поступак. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да тужилац био у пословном односу са СТР „ВВ“ чији је власник и оснивач тужени, као предузетник. Пословни однос се састојао у купопродаји робе из асортимана тужиоца, и то по уговору о купопродаји број 4114/2005 од 17.10.2005. године и број 4114/2006 од 01.01.2006. године. Као обезбеђење за уредно плаћање преузете робе тужени је дао две бланко соло менице. На дан 06.12.2006. године тужилац је активирао меницу по којој је захтевана исплата у износу од 1.806.666,59 динара колико је износио дуг на дан 05.12.2006. године. Пошто је у периоду од 07.12.2006. године до 15.01.2017. године са текућег рачуна туженог принудно наплаћено 562.582,02 динара то је остао дуг од 1.243.584,57 динара.

Првостепени суд је пресудом одржао на снази у целости решење о извршењу Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи Ив бр 1095/13 од 03.10.2013. године и обавезао туженог да тужиоцу исплати на име дуга укупан износ од од 1.243.584,57 динара са припадајућом каматом, са образложењем да је вештачењем утврдио висину дуга те да је вештак приликом давања налаза, имао у виду сву документацију и да исправе које је тужени приложио, и то 12 признаница не могу бити доказ да је измирио дуг према тужиоцу, обзиром да датирају из ранијег периода и да се на њима не налази печат тужиоца већ само потпис возача, који је изјавио да их није потписао.

Апелациони суд је првостепену пресуду укинуо и решење о извршењу Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи Ив бр 1095/13 од 03.10.2013. године укинуо у обавезујућем делу, и тужбени захтев одбио у целости као неоснован са образложењем да је допунским налазом вештака, који је поступио по налогу апелационог суда, у складу са налогом из одлуке Врховног касационог суда Рев 4812/18 од 20.02.2019. године, утврдио важну а спорну чињеницу да је тужени по приложеним признаницама, за које је вештак прибавио отпремнице за спорни период, утврдио да је тужени приликом испоруке робе од стране тужиоца вршио готовинско плаћање, како то произилази из приложених отпремница и признаница, зато што му је текући рачун био у блокади, тако да је већ поред исплаћеног износа од 3.072.163,19 динара исплатио и износ од 1.256.190,00 динара, што је вештак навео у допунском налазу од 24. децембра 2020. године.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда другостепени суд на утврђено чињенично стање није правилно применио материјално право.

Одредбом члана 454. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да уговором о продаји обавезује се продавац да пренесе на купца право својине на продату ствар и да му је у ту сврху преда, а купац се обавезује да плати цену у новцу и преузме ствар.

У конкретном случају, из изјашњења судског вештака од 29.01.2020. године произилази да је тужени СТР „ВВ“ у 2007. години редовним путем измирио дуг у износу од 505.334,68 динара, па је према књиговодственом стању тужиоца на крају 2017. године остао неизмирен дуг у износу од 1.243.584,57 динара, а ако би се узеле у обзир исплате по 12 спорних признаница у укупном износу од 1.256.190,00 динара тада би потраживање тужиоца било у потпуности измирено, с тим што увидом у спорне

признанице може да се закључи да се исте односе на период од 03.01.2006. године до 15.08.2006. године, у ком периоду је тужени тужиоцу увек имао неплаћених обавеза за испоручену робу.

Признанице на које се тужени позива да је вршио готовинско плаћање зато што му је рачун био у блокади од 2006. године, па је сведок ГГ, као овлашћено лице туженог, који је имао и депонован потпис за СТР „ВВ“, плаћао на руке возачима у договору са власницима фирми и то из личних извора, не могу бити доказ да је дуг који тужилац тражи постављеним тужбеним захтевом плаћен. Пре свега, признанице на које се тужени позива се односе на временски период од 03.01.2006. године до 15.08.2006. године, а тужилац је постављеним тужбеним захтевом тражио дуг по фактурама (рачунима) за робу која је издата за период од 17.10.2006. године до 30.11.2006. године, дакле признанице гласе на период пре него што је роба испоручена, па је нелогично да је, уколико је тужени био у блокади, робу коју је касније добио платио унапред. Осим тога, по налажењу овог суда тужилац је доказао своје потраживање отпремницама-фактурама које су оверене печатом и потписом туженог, а на туженом је било да докаже да је сведок ДД, радник тужиоца, потписао спорне признанице, односно да је тужени исплатио робу по овим признаницама. Међутим, сведок ДД је у току поступка изјавио да признанице које су предмет спора није потписао, а сведок ГГ, овлашћено лице у фирми „ВВ“ која се водила на брата овог сведока изјавио је да тужиоцу не дугује ништа и да је на руке плаћао возачима у договору са власницима фирми, јер је фирма туженог повремено била у блокади.

Из изложених разлога, другостепена одлука је преиначена тако што је одбијен тужбени захтев као неоснован и одлучено као у ставу првом изреке на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке донета је на основу одредбе члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП будући да је тужилац постигао успех у овом спору, стога му припада право на накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка, као и на име накнаде за састав ревизије, а према АТ и ТТ, у укупном износу од 386.371,84 динара.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић